

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **F. F.**, bytem B., J. 32, zastoupeného Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Brno, Divadelní 4, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě ze dne 31. 8. 2014 na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žalobcova přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 ze dne 22. 7. 2013,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí ve věci žalobcova přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 ze dne 22. 7. 2013 ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho daňového poradce Ing. Radka Lančíka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Brně obdržel postupně šest žalob, které se primárně týkaly otázky účinnosti žalobcových přiznání k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací

období I., II., III. a IV. čtvrtletí 2013 a I. a II. čtvrtletí 2014, sekundárně pak problematiky zrušení žalobcovy registrace plátce DPH.

[2] Žalobou došlou soudu dne 27. 12. 2013 a vedenou jím pod sp. zn. *29 A 82/2013*, žalobce dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), brojil proti nečinnosti žalovaného (dále též „správce daně“) ve věci přiznání k DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí 2013 a domáhal se vydání a ve smyslu § 140 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, též zaslání stejnopisu platebního výměru vystaveného na tuto daň a na žalobce jakožto plátce DPH.

[3] Žalobou doručenou soudu dne 16. 3. 2014 a vedenou jím pod sp. zn. *29 A 16/2014* se žalobce dle § 82 a násl. s. ř. s. domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v odmítnutí podaného přiznání k DPH za zdaňovací období III. čtvrtletí 2013 s odůvodněním, že žalobce není plátcem DPH. Tuto žalobu soud usnesením ze dne 26. 6. 2014, č. j. *29 A 16/2014-39*, odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 85 s. ř. s.

[4] Žalobou ze dne 27. 4. 2014 vedenou soudem pod sp. zn. *29 A 29/2014* se pak žalobce dle § 82 a násl. s. ř. s. domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v odmítnutí podaného přiznání k DPH za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2013 s odůvodněním, že žalobce není plátcem DPH. Také tuto žalobu soud odmítl pro nepřípustnost, a to usnesením ze dne 26. 6. 2014, č. j. *29 A 29/2014-30*.

[5] Žalobou došlou soudu dne 31. 8. 2014 a vedenou jím pod sp. zn. *29 A 61/2014* (nyní projednávaná věc) žalobce dle § 79 a násl. s. ř. s. brojil proti nečinnosti žalovaného ve věci přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 a domáhal se vydání a ve smyslu § 140 odst. 3 daňového řádu též zaslání stejnopisu platebního výměru vystaveného na tuto daň.

[6] Žalobou doručenou soudu dne 9. 11. 2014 a vedenou jím pod sp. zn. *29 A 90/2014*, žalobce dle § 79 a násl. brojil proti nečinnosti žalovaného ve věci přiznání k DPH za zdaňovací období III. a IV. čtvrtletí 2013 a domáhal se vydání a ve smyslu § 140 odst. 3 daňového řádu též zaslání stejnopisu platebního výměru vystaveného na tuto daň.

[7] Žalobou ze dne 11. 1. 2015 vedenou soudem pod sp. zn. *29 A 5/2015* žalobce dle § 79 a násl. s. ř. s. brojil proti nečinnosti žalovaného ve věci DPH za zdaňovací období I. a II. čtvrtletí 2014 a domáhal se vydání a ve smyslu § 140 odst. 3 daňového řádu též zaslání stejnopisu platebního výměru vystaveného na tuto daň.

[8] Zejména z důvodu přehlednosti, ale též s ohledem na odlišnosti v průběhu jednotlivých daňových řízení, soud nepřistoupil ke spojení dosud neskončených věcí ke společnému projednání (§ 39 odst. 1 s. ř. s.), nyní souzenou věc nicméně hodnotil se znalostí ostatních souvisejících případů a zejména s vědomím obsahu samostatně vedených spisů (včetně spisů předložených jednotlivě žalovaným).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[9] Ve včas podané žalobě žalobce zejména uvedl, že k jeho žádosti o zaslání stejnopisu platebního výměru na DPH za II. čtvrtletí 2013 mu žalovaný připsal ze dne 7. 11. 2013

sdělil, že podané daňové přiznání se stalo neúčinným. Důvodem bylo, že žalobce byl v uvedeném daňovém přiznání označen jako plátce, správce daně však zjistil, že ke dni 31. 12. 2012 byla jeho registrace k DPH zrušena.

[10] O takovém rozhodnutí ovšem žalobce nic nevěděl a žádost o zrušení registrace sám nepodal.

[11] Žalobcův podpis na plné moci ze dne 6. 2. 2013, kterou žalobce podepsal před očima svého daňového poradce, se liší od podpisů na listinách, které mají dokládat zrušení registrace plátce DPH a které žalobci nemohou přitit.

[12] Vysvětlení podal daňovému poradci žalobce J. F., bratr žalobce. Sdělil mu, že se jedná o jeho podpisy. Při porovnání podpisu uvedeného na tomto vysvětlení ze dne 4. 9. 2013 a na listinách, které mají prokazovat zrušení registrace plátce DPH, je evidentní, že podpisy na těchto listinách patří J. F., protože se shodují. Uvedené dokládají i výsledky svědků D. S. aj. F. uskutečněné dne 27. 11. 2013 žalovaným, a svědčí tomu též znalecký posudek ze dne 9. 5. 2014, č. 1256 (doložený žalobcem původně ve věci sp. zn. 29 A 16/2014). V řádném přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 byl tedy žalobce správně uveden jako plátce DPH uskutečňující zdanitelné plnění.

[13] Žalobce podal podnět na ochranu proti nečinnosti žalovaného ze dne 26. 12. 2013, tento však nadřízený orgán (Odvolací finanční ředitelství) přípisem ze dne 27. 1. 2014 odložil. Ztotožnil se přitom s postupem žalovaného dle § 74 odst. 3 daňového řádu.

[14] Podle tohoto ustanovení ovšem nebylo možné postupovat, neboť na výzvu žalovaného k odstranění vad podání žalobce zareagoval dostatečně. V podání ze dne 11. 9. 2013 mimo jiné uvedl, že je plátcem DPH a v předmětném daňovém přiznání je správně uveden jako plátce DPH uskutečňující zdanitelné plnění. Současně žalobce v tomto podání požádal o zaslání stejnopisu příslušného platebního výměru. Daňové přiznání se tedy nemělo stát neúčinným, neboť bylo k výzvě žalovaného řádně doplněno.

[15] Vzhledem k tomu, že žalovaný odmítá zaslat žalobci stejnopis platebního výměru na DPH za II. čtvrtletí 2013 vystavený na žalobce coby plátce DPH, je nečinný.

[16] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat do 15 dnů od doručení rozsudku platební výměr na DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 a jeho stejnopis v souladu s § 140 odst. 3 daňového řádu zaslat žalobci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 10. 2014 žalovaný po rekapitulaci jednotlivých úkonů žalobce a správce daně konstatoval, že dílčí vyměřovací řízení na DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 bylo zahájeno dne 22. 7. 2013 podáním daňového přiznání. Žalobce ovšem od 1. 1. 2013 nebyl plátcem DPH, proto jeho podání obsahovalo vady. K jejich odstranění byl vyzván. Tyto však ve stanovené lhůtě neodstranil, pročež se podání stalo ze zákona

neúčinným, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Tím bylo dílčí vyměřovací řízení ukončeno. K vydání platebního výměru tudíž nemohlo dojít.

[18] Žalobce neodstranil vady podaného daňového přiznání. Jeho registrace coby plátce DPH byla zrušena pravomocným rozhodnutím žalovaného (územní pracoviště Brno-venkov) ze dne 6. 11. 2012, č. j. 448073/12/293900705269. Tvrzení žalobce, že žádost o zrušení registrace plátce DPH podepsal žalobcovým jménem jeho bratr J. F., je předmětem řízení o mimořádném opravném prostředku, návrh na povolení obnovy řízení však byl dosud nepravomocným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2014, č. j. 774046/14/3002-05800-703241, zamítnut. Žalobce sice podal odvolání, o něm však dosud nebylo rozhodnuto.

[19] Žalovaný tak není nečinný, neboť dílčí vyměřovací řízení již bylo ukončeno. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

[20] Podáním ze dne 9. 12. 2014 žalovaný soudu sdělil, že dne 26. 11. 2014 vydal rozhodnutí č. j. 4105272/14/3002-00510-711540, ve věci obnovy řízení, jímž zrušil rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov (nyní Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště Brno-venkov) ze dne 6. 11. 2012, č. j. 448073/12/293900705269, jímž byla zrušena žalobcova registrace coby plátce DPH. Žalovaný dodal, že dílčí vyměřovací řízení bylo ukončeno, ve věci tudíž bude postupovat tak, že žalobce vyzve dle § 145 odst. 1 daňového řádu k podání daňového přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013. Daň bude následně vyměřena platebním výměrem dle § 139, § 140 a § 147 daňového řádu na základě údajů uvedených v tomto přiznání nebo z moci úřední.

[21] K tomuto podání žalovaného se dne 3. 1. 2015 vyjádřil žalobce. Žalovaný podle něj uznal, že žalobce nepřestal být plátcem DPH a nedošlo ke zrušení jeho registrace. Pak ovšem žalovaný nemá pravdu v tom, že se podané daňové přiznání stalo neúčinným. Vady podání přitom byly odstraněny. Na daňové přiznání nelze hledět, jako by nebylo podáno. Nelze tedy souhlasit s tím, že žalovaný vyzve žalobce k jeho podání. Žalovaný je stále nečinný.

[22] V reakci ze dne 23. 1. 2015 na podání žalobce žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí týkající se žalobcovy registrace byla vydána v řízení registračním. Registrační řízení je řízením specifickým, uplatňuje se při správě daní, a není řízením daňovým, byť s ním velmi úzce souvisí. Tato řízení probíhají nezávisle na sobě a nelze je směšovat. Dílčí daňové řízení nalézací bylo zahájeno podáním daňového přiznání dne 22. 7. 2013 a bylo ukončeno tím, že se toto podání stalo neúčinným. Obnova řízení se týkala řízení registračního. Dle § 120 odst. 4 daňového řádu se napadené rozhodnutí zruší až vydáním nového rozhodnutí. Z uvedených důvodů tedy bude žalovaný v daňovém řízení pokračovat výzvou k podání daňového přiznání.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[23] Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná**.

[24] Podle § 79 odst. 1 zákona s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

[25] Žalobce se podanou žalobou domáhá vydání platebního výměru ve věci DPH a zaslání jeho stejnopisu. Skutečnost, že platební výměr, tedy rozhodnutí o stanovení daně, je „rozhodnutím ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 daňového řádu, jehož vydání se lze domáhat nečinností žalobou, není mezi stranami sporná. Současně žalobce doložil, že dal nejbližší nadřízenému správci daně neúspěšný podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 daňového řádu.

[26] Jak je zmíněno již v části I. tohoto rozsudku, předmětem sporu je v první řadě otázka účinnosti žalobcovy přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013, související s problematikou zrušení žalobcovy registrace plátce DPH.

[27] Ze spisových podkladů doložených žalovaným považoval soud za podstatné, že dne 22. 7. 2013 podal žalobce (zastoupen daňovým poradcem) na příslušném formuláři přiznání k DPH, přičemž jako zdaňovací období vymezil „čtvrtletí 2 rok 2013“; sám sebe pak označil za „plátce daně“. Na tento žalobcem učiněný úkon správce daně zareagoval výzvou k odstranění vad podání ze dne 21. 8. 2013, č. j. 3095752/13/3002-24804-701913. V ní dospěl k závěru, že předmětné podání není způsobilé k projednání, neboť v rozporu s § 70 odst. 3 daňového řádu z něj není zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje. Konkrétně správce daně shledal, že z podání není ani obsahově jasné, čeho se daňový subjekt domáhá tak, aby si správce daně mohl jeho podání podřadit pod některé ze zákonných ustanovení. Daňový subjekt se označil jako plátce daně, žalovaný však z daňového spisu zjistil, že žalobce dne 31. 10. 2012 požádal o zrušení registrace plátce DPH, a k této žádosti byla jeho registrace zrušena ke dni 31. 12. 2012 rozhodnutím č. j. 448073/12/293900705269. Žalobci tak nevznikla povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 podle § 101 odst. 1 zákona o DPH, neboť pro toto období již nebyl plátcem DPH. Z údajů podaného daňového přiznání vyplynulo, že žalobce v průběhu II. čtvrtletí 2013 uskutečnil zdanitelné plnění. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 108 odst. 1 písm. i) a § 101 odst. 8 zákona o DPH, podle nichž je osoba v postavení žalobce povinna podat daňové přiznání do 25 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém vystavila doklad. Z uvedeného žalovaný dovodil, že z daňového přiznání „musí jednoznačně vyplývat, že je podáváno neplátcem daně, a za jaký měsíc“. Vzhledem k tomu je nutno žalobcovo podání nutno doplnit v tom smyslu, aby z něj bylo patrné, zda jej žalobce podává jako neplátce a za jaký konkrétní měsíc. K odstranění vad žalovaný určil žalobci lhůtu osmi dnů od doručení výzvy.

[28] V odpovědi na tuto výzvu ze dne 11. 9. 2013 žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného. Uvedl, že neví ničeho o zrušení své registrace coby plátce DPH, údajnou žádost nepodal, rozhodnutí o zrušení registrace mu nebylo doručeno. Poukázal na rozdíly v podpisech a přiložil vysvětlení svého bratra, J. F., ze dne 4. 9. 2013. Uzavřel, že v podaném přiznání je správně označen jako plátce daně a přiznání bylo podáno za II. čtvrtletí 2013.

[29] Žalovaný následně dne 8. 10. 2013 pod č. j. 3360307/13/3002-24804-701913 vyzval žalobce k odstranění vad podání ze dne 11. 9. 2013, a to ve lhůtě 15 dnů, neboť bylo neurčité.

Dle žalovaného v něm byly uvedeny skutečnosti týkající se reakce na výzvu k odstranění vad podání ze dne 21. 8. 2013, ale obsahovalo též další neurčité pasáže. Žalovaný je tak nebyl schopen posoudit jako určité podání v souladu s daňovým řádem.

[30] Žalobce podáním ze dne 21. 10. 2013 odpověděl tak, že podání ze dne 11. 9. 2013 obsahovalo jednak odpověď na výzvu správce daně ze dne 21. 8. 2013, jednak žádost podle § 140 odst. 3 daňového řádu o zaslání stejnopisu příslušného platebního výměru.

[31] Žalovaný posléze dne 7. 11. 2013 vyrozuměl žalobce o neúčinnosti podání (pod č. j. 3605364/13/3002-24804-701913), a dále mu sdělil (pod č. j. 3606434/13/3002-24804-701913), že nemůže vyhovět jeho žádosti o zaslání platebního výměru. V předmětném „vyrozumění“ žalovaný uvedl, že žalobcovo podání ze dne 22. 7. 2013 označené jako daňové přiznání k DPH za II. čtvrtletí 2013 se stalo neúčinným, neboť podáním ze dne 11. 9. 2013 nebyly odstraněny vady uvedené ve výzvě ze dne 22. 8. 2013, tj. podání nebylo doplněno tak, aby bylo patrné, zda jej podává daňový subjekt jako neplátce a za jaký konkrétní měsíc.

[32] Takový postup žalovaného je ovšem nutno hodnotit nejen jako technicistní a formalistický, ale zejména jako nezákonný. Ustanovení § 74 daňového řádu slouží k odstranění zásadních vad podání, tedy slovy zákona vad, pro které není podání způsobilé k projednání, nebo pro něž nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní. Zde je nutno uvést, že podané daňové přiznání mělo z formálního hlediska nepochybně veškeré náležitosti. Správce daně však žalobce vyzval k odstranění shledaných obsahových vad. Dospěl k závěru, že žalobce coby neplátce daně nebyl oprávněn podat daňové přiznání za zdaňovací období v rozsahu jednoho čtvrtletí, a jestliže žalobce takové přiznání podal, nemohlo se jednat o „*podání způsobilé k projednání*“. V zásadě tedy bylo namístě, pokud správce daně v souladu s obecnou poučovací povinností (§ 6 odst. 3 daňového řádu) daňový subjekt upozornil na obsahový rozpor mezi údaji v podaném daňovém přiznání a registračními údaji evidovanými ohledně žalobce správcem daně. Nutno však mít za to, že v případě, kdy daňový subjekt na výzvu správce daně zareagoval vyjádřením nesouhlasu ohledně otázky svého plátcovství, nebylo možné shledat podané daňové přiznání neúčinným dle § 74 odst. 3 daňového řádu.

[33] Ostatně čistě logicky vzato, žalobce na výzvu správce daně odpověděl dostatečným způsobem – uvedl, že daňové přiznání podal jako plátce a opakovaně vymezil zdaňovací období, za něž přiznání podal. Skutečnost, že na tuto výzvu neodpověděl způsobem, jaký si správce daně představoval, nelze hodnotit jako důvod pro automatickou aplikaci institutu neúčinnosti podání.

[34] S tímto procesním nástrojem by měl správce daně nakládat s náležitou opatrností, neboť jím může vážně zasáhnout do práv a povinností osob zúčastněných na správě daní. Tato zdrženlivost je pak namístě zejména při posuzování náležitostí podání, jimiž dochází k zahájení řízení. Takovým podáním je samozřejmě i daňové přiznání. V nyní souzené věci se samozřejmě jedná o poměrně specifické skutkové okolnosti. Na druhou stranu si však nelze nepovšimnout poměrně nevstřícného přístupu správce daně vůči daňovému subjektu. Ten přitom nejen, že poukazoval na zásadní okolnosti týkající se zrušení jeho registrace plátce DPH (tedy že nepodal žádost o zrušení registrace a zejména že neobdržel příslušné rozhodnutí o ní), ale svá tvrzení též postupně dokládal důkazními návrhy. Nejednalo se tak o zjevně

obstrukční přístup daňového subjektu. Naopak na základě sděleného mohly vzniknout poměrně podstatné pochybnosti ohledně otázky žalobcovy registrace coby plátce DPH. V této souvislosti ostatně nelze nezmínit, že posléze vskutku na základě tvrzení žalobce došlo v obnoveném řízení ke zrušení rozhodnutí žalovaného o zrušení žalobcovy registrace plátce DPH.

[35] Tato okolnost ovšem v dané věci není rozhodující. Šlo totiž zejména o nezákonnou aplikaci § 74 odst. 3 daňového řádu správcem daně v situaci, kdy pro jeho použití nebyly dány podmínky. Postavení správce daně bylo zkomplikováno tím, že daňový řád nezná institut přerušení řízení. Problematika plátcovství žalobce byla ve věci v podstatě předběžnou otázkou ve smyslu § 99 daňového řádu. Správce daně vycházel automaticky z toho, že o této otázce již bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení. S tím žalobcovu argumentaci odmítl, pominul přitom však, že právě otázku pravomocnosti rozhodnutí o zrušení registrace žalobce mimo jiné zpochybnil. Bylo tedy namístě se jí dostatečně zabývat. Tak žalovaný neučinil.

[36] Nalézací řízení samozřejmě nelze považovat za opravný prostředek vůči dřívějším rozhodnutím vydaným v řízení registračním. Vystane-li nicméně při vyměrování daně otázka daňového statusu daňového subjektu, je nutno jí věnovat náležitou pozornost. Vzniknuvší spor pak nelze řešit posouzením podaného přiznání k dani coby podání neúčinného. I kdyby totiž nedošlo k pozdějšímu zrušení rozhodnutí o zrušení žalobcovy registrace, měl by správce daně procesní nástroje k případnému následnému ukončení řízení zahájeného žalobcovým daňovým přiznáním bez vyměření [viz např. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu].

[37] Lze tedy uzavřít, že žalobcem podané daňové přiznání se nestalo neúčinným dle § 74 odst. 3 daňového řádu. Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že podaným daňovým přiznáním bylo zahájeno vyměrovací řízení ohledně žalobcovy DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013, které dosud nebylo zákonným způsobem ukončeno. V tomto řízení je tak nutno správce daně považovat za nečinného.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Po provedeném řízení tedy soud shledal žalovaného nečinným, pročez mu dle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil, aby v přiměřené lhůtě vydal rozhodnutí ve věci žalobcova přiznání k DPH za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 ze dne 22. 7. 2013.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[40] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova daňového poradce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 3. 1. 2015) a tři režijní paušály, ve výši 3 x 3 100 Kč, [§ 7,

§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože žalobcův daňový poradce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je daňový poradce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhrada za zaplacený soudní poplatek činí 2 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 14 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků